

3.

Takrat te v srcu je ukaz pozval,
upognil ti je skrušeno koleno,
z detinskim srcem, z vero, vso zeleno,
pred svojim bogom na obraz si pal.

Zagledal si se v tisto sinjo dalj,
kot v sanjo, davnodavno izgubljeno,
ko materi si, dete nebogljeno,
molitev svojo prvo ti jecljaj . . .

Nocoj je v meni nepokoj pekla,
ki kakor konja bič me jezno goni. —
Ljubav ti moje duše, ne zatoni,

da ne pogoltne me strašna tema,
ko srce hoče se v srce preliti! —
O ko bi znal moliti, vsaj moliti . . .

Anton Gaspari:

Pesem.

Čez vrhove je šlo,
kot bi šel tih večer,
skozi srca je šlo,
kot bi šel vanje mir. —

Pa so le zgodnje jutranje ure,
ki čakajo solnca pekočega,
ž njim boja vročega
in krvi, srčne krvi;
a nikogar ni,
ki bi dejal:

„O, zvečer se bom spet zakopal!“

